

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 8 2018, nummers 198 – 221 dinsdag 27 februari 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	5
Wabo.....	5
Planschade.....	8
Wet natuurbescherming.....	9
Waterwet.....	11
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Volksverzekeringen.....	15
Sociale zekerheid overig.....	15
Bestuursrecht overig.....	16
APV.....	16
Openbare orde.....	17
Wegenverkeerswet.....	18
Wet openbaarheid van bestuur.....	19
Vreemdelingenrecht.....	19
Inreisverbod.....	19
Asiel.....	20
Richtlijnen en verordeningen.....	22
Vreemdelingenbewaring.....	23

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 198

MK ABRS, 21-02-2018, 201604088/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Noordoostpolder.

Awb 1:2

Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 8

BELANGHEBBENDE. Cameratoezicht in een gebied dat appellante incidenteel met de auto passeert. Appellante heeft verzocht om verwijdering van de camera's. I.c. geen bijzonder individueel belang.

De door appellante ingeroepen bepalingen, in het bijzonder artikel 8 EVRM, noodzaken in dit geval niet tot een ruimere uitleg van artikel 1:2 van de Awb.

Afwijzing verzoek om handhaving van [appellante], strekkende tot verwijdering van beveiligingscamera's.

[...]

[appellante] heeft met haar voertuig langs de beveiligingscamera's gereden, hetgeen die camera's hebben opgenomen. Als gevolg van die opnames voelt [appellante] zich in haar privacy aangetast. Om die reden heeft zij een verzoek om handhaving ingediend strekkende tot verwijdering van de camera's wegens overtreding van de privacywetgeving.

[...]

Vaststaat dat [appellante] niet woont of werkt in het gebied waarin de camera's zijn geplaatst. Zij heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat zij is genoodzaakt duurzaam en op gezette tijden in het gebied te verblijven. Ook is zij geen gerechtigde ten aanzien van een onroerend goed in het gebied. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank dan ook terecht geoordeeld dat [appellante] geen bijzonder individueel belang heeft bij haar handhavingverzoek strekkende tot verwijdering van de geplaatste camera's. Dat zij de beveiligingscamera's regelmatig passeert wegens familiebezoek, is, zoals de rechtbank terecht heeft geconcludeerd, ontoereikend voor het oordeel dat zij niettemin als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb dient te worden gekwalificeerd. Het recht op respect voor het privéleven

De Afdeling ziet evenmin aanleiding voor het oordeel dat de door [appellante] ingeroepen bepalingen over het recht op eerbiediging van het privéleven - in het bijzonder artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) - niettemin noodzaken tot het aannemen van belanghebbendheid. De Afdeling overweegt daartoe als volgt.

[...]

De Afdeling stelt voorop dat de in het gebied geplaatste camera's in elk geval de kentekens van passerende voertuigen verwerken. Dat met gegevens als een kenteken, merk en type van een voertuig de mogelijkheid bestaat een bepaald persoon te identificeren en deze gegevens daarmee als persoonsgegevens zijn te kwalificeren (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 4 februari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:254](#)), brengt echter niet met zich dat [appellante] reeds om die reden in het licht van artikel 8

van het EVRM als belanghebbende moet worden gekwalificeerd. Daarvoor is van belang of door het met beveiligingscamera's registreren van het passeren van de betreffende camera's en de op basis daarvan verrichte verwerking een inmenging plaatsvindt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Zoals volgt uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie bijvoorbeeld EHRM, Perry t. het Verenigd Koninkrijk, arrest van 17 juli 2003, § 40, nr. [ECLI:CE:ECHR:2003:0717JUD006373700](#)), dient normaal gebruik van beveiligingscamera's op straat een legitiem en voorzienbaar doel en leidt dit niet zonder meer tot een inmenging in de uitoefening van het recht op privéleven. Dat met de plaatsing van deze beveiligingscamera's verkregen persoonsgegevens in de vorm van kentekens van voertuigen worden verwerkt, leidt naar het oordeel van de Afdeling evenmin zonder meer tot zo'n inmenging. Om een dergelijke inmenging in de uitoefening van het recht op het privéleven aan te nemen is een aantal uit de rechtspraak van het EHRM af te leiden (zie bijvoorbeeld EHRM, Uzun t. Duitsland, arrest van 22 september 2010, [ECLI:CE:ECHR:2010:0902JUD003562305](#)), factoren van belang. In de eerste plaats is in dit kader een belangrijke factor de redelijke verwachting van een persoon dat zijn privéleven in de publieke ruimte in het geding is. Verder is van belang in hoeverre de gegevens een bepaalde persoon betreffen, in hoeverre de gegevens worden verwerkt en gebruikt en of ze worden gepubliceerd op een wijze die verder gaat dan wat gewoonlijk voorzienbaar is. Ook de duur van de opslag van de persoonsgegevens is in deze context van belang.

Het cameratoezicht vindt in dit geval plaats in een beperkt gebied, namelijk het industrieterrein De Munt. Zoals hiervoor onder 8 is overwogen, passeert [appellante] de betreffende beveiligingscamera's op incidentele basis en is het toezicht niet op haar persoon gericht. Verder is het de Afdeling uit de dossierstukken gebleken dat de uit het cameratoezicht verkregen informatie slechts gedurende een korte termijn, te weten een periode van 7 dagen, wordt bewaard en daarna automatisch wordt vernietigd. Ter zitting heeft het college daarover nog verklaard dat de beelden van de camera's slechts worden geraadpleegd in geval van incidenten. Bovendien is het voor passanten voorzienbaar dat het cameratoezicht plaatsvindt, omdat zij daarvoor worden gewaarschuwd door middel van bebording aan het begin en aan het einde van het gebied. Aldus kunnen zij het cameratoezicht in de publieke ruimte redelijkerwijs verwachten. Gelet op dit samenstel van factoren, vindt met de plaatsing van de camera's in het betrokken gebied en de verwerking van de door deze camera's geregistreerde gegevens die voortvloeit uit het incidenteel passeren van die camera's, naar het oordeel van de Afdeling geen inmenging plaats in de uitoefening van het recht op het privéleven van [appellante].

De Afdeling komt tot de slotsom dat de door [appellante] ingeroepen bepalingen niet noodzakelijk tot een ruimere uitleg van artikel 1:2 van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2018:590](#)

JnB2018, 199

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 12-02-2018 (publ. 20-02-2018), SHE 18/237, SHE 18/238 en SHE 18/347

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Eindhoven, verweerder.

Awb 8:87

ZITTING. Gelijktijdige behandeling ter zitting van bestuursrechtelijke verzoeken om voorlopige voorzieningen en een civiel kort geding. In deze zaken speelt de vraag of een tentconstructie op de toerit van een parkeergarage een evidente private belemmering vormt op het opstalrecht van de parkeergarage. Het college van Eindhoven heeft een omgevingsvergunning voor afwijken van et bestemmingsplan en twee APV-vergunningen verleend in verband met de constructie. Verzoekster heeft bezwaar gemaakt en voorlopige voorzieningen ingediend. Ook heeft zij de gemeente Eindhoven gedagvaard in kort geding. De civiele rechter en de bestuursrechter hebben beiden mondeling uitspraak gedaan.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:793](#) (bestuursrechtelijke voorlopige voorziening)

[ECLI:NL:RBOBR:2018:791](#) (civiel kort geding)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 200

ABRS, 21-02-2018, 201609000/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Opmeer.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) 4 aanhef en lid 9

Activiteitenbesluit 3.46

WABO. Weigeren omgevingsvergunning voor het realiseren van een woning. Naastgelegen agrarisch bedrijf. Het college heeft in redelijkheid medewerking aan het project kunnen weigeren. Uit de omstandigheid dat niet aan de in artikel 3.46, eerste lid, van het Activiteitenbesluit genoemde afstand wordt voldaan, heeft het college mogen concluderen dat ter plaatse van de te realiseren woning geen aanvaardbaar woon- en leefklimaat is gewaarborgd. Nu niet is voldaan aan de in de VNG-brochure genoemde in aanmerking te nemen afstand van 30 meter tussen de grens van het agrarisch bouwvlak van het naastgelegen agrarisch bedrijf en de dichtstbijzijnde gevel van de woning, wordt het agrarisch bedrijf voorts in haar bouwmogelijkheden beperkt.

[ECLI:NL:RVS:2018:611](#)

JnB2018, 201

Voorzieningenrechter rechtbank Amsterdam, 01-11-2017 (publ. 19-02-2018), AMS 17/5805

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1

WABO. De aanvraag omgevingsvergunning voor het bouwplan kan in dit geval niet worden aangemerkt als een verzoek van een belanghebbende en daarom niet als een aanvraag om een besluit te nemen in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Verweerder heeft het verzoek terecht niet als een aanvraag om een omgevingsvergunning in behandeling genomen. Het college heeft aannemelijk gemaakt dat het ingediende bouwplan niet verwezenlijkt kan worden. De gemeente Amsterdam en niet aanvrager is namelijk eigenaar van de grond waarop de aanvraag betrekking heeft. Als eigenaar van de grond heeft de gemeente Amsterdam ook meermaals laten weten dat hij zich uitdrukkelijk verzet tegen realisatie van het project. Daar komt bij dat het college aan [...] omgevingsvergunning heeft verleend voor een ander project.

[ECLI:NL:RBAMS:2017:7956](https://ecli.nl/RBAMS:2017:7956)

JnB2018, 202

MK ABRS, 21-02-2018, 201608423/1/R6 en 201703826/1/R6

minister van Economische Zaken, thans: de minister van Economische Zaken en Klimaat, en de minister van Infrastructuur en Milieu, thans de minister van Infrastructuur en Waterstaat, (hierna: de ministers),
college van gedeputeerde staten van Drenthe (hierna: het college),
staatssecretaris van Economische Zaken (hierna: de staatssecretaris), thans: de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit,
verweerders.

Awb 1:2

Natuurbeschermingswet 1998 (hierna: Nbw 1998) 19d

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 a en e

WABO-milieu. BELANGHEBBENDE. Gevolgen van enige betekenis. Voor windparken op land hanteert de Afdeling als uitgangspunt dat gevolgen van enige betekenis aanwezig kunnen worden geacht binnen een afstand van tien keer de tiphoogte van de voor appellanten dichtstbijzijnde windturbine, gemeten vanaf de voet van de windturbine. In veel gevallen bestaat ook buiten deze afstand zicht op het windpark, vooral als het windpark in open landschap ligt. De Afdeling gaat er echter van uit dat de gevolgen van het zicht op het windpark voor het woon- en leefklimaat op een afstand van meer dan tien keer de tiphoogte in beginsel te beperkt zijn om nog te kunnen spreken van gevolgen van enige betekenis. Daarnaast gaat de Afdeling ervan uit dat op een afstand van meer dan tien keer de tiphoogte in beginsel geen andere gevolgen van enige betekenis van het windpark zijn te verwachten, zoals geluid- of slagschaduw hinder van enige betekenis. I.c. zijn de effecten op een afstand van meer dan tien keer de tiphoogte niet zodanig, dat sprake is van gevolgen van enige betekenis.

Verlening vergunning op grond van artikel 19d van de Nbw 1998 voor een windpark door het college.

Vaststelling inpassingsplan voor het windpark door de ministers.

Verlening van omgevingsvergunningen voor de vier deelgebieden van het windpark op grond van artikel 2.1, eerste lid, onder a en e van de Wabo voor de windturbines door de ministers.

Deze besluiten zijn gecoördineerd voorbereid.

[...]

Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 23 augustus 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2271](#), is het uitgangspunt dat degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die het besluit - zoals een bestemmingsplan of een vergunning - toestaat, in beginsel belanghebbende is bij dat besluit. Het criterium 'gevolgen van enige betekenis' dient als correctie op dit uitgangspunt. Gevolgen van enige betekenis ontbreken indien de gevolgen wel zijn vast te stellen, maar de gevolgen van de activiteit voor de woon-, leef-, of bedrijfssituatie van betrokkene dermate gering zijn dat een persoonlijk belang bij het besluit ontbreekt. Daarbij wordt acht geslagen op de factoren afstand tot, zicht op, planologische uitstraling van en milieugevolgen (o.a. geur, geluid, licht, trilling, emissie, risico) van de activiteit die het besluit toestaat, waarbij die factoren zo nodig in onderlinge samenhang worden gezien. Ook aard, intensiteit en frequentie van de feitelijke gevolgen kunnen van belang zijn.

Voor windparken op land hanteert de Afdeling als uitgangspunt dat gevolgen van enige betekenis aanwezig kunnen worden geacht binnen een afstand van tien keer de tiphoogte van de voor appellanten dichtstbijzijnde windturbine, gemeten vanaf de voet van de windturbine. In veel gevallen bestaat ook buiten deze afstand zicht op het windpark, vooral als het windpark in open landschap ligt. De Afdeling gaat er echter van uit dat de gevolgen van het zicht op het windpark voor het woon- en leefklimaat op een afstand van meer dan tien keer de tiphoogte in beginsel te beperkt zijn om nog te kunnen spreken van gevolgen van enige betekenis. Daarnaast gaat de Afdeling ervan uit dat op een afstand van meer dan tien keer de tiphoogte in beginsel geen andere gevolgen van enige betekenis van het windpark zijn te verwachten, zoals geluid- of slagschaduw hinder van enige betekenis.

Het inpassingsplan en de omgevingsvergunningen maken windturbines met een tiphoogte van maximaal 210,5 m mogelijk. Dit betekent dat op een afstand van meer dan 2.105 m geen gevolgen van enige betekenis aanwezig worden geacht.

Naar het oordeel van de Afdeling doen zich in dit geval geen omstandigheden voor die aanleiding geven voor het oordeel dat de appellanten van wie de woningen of percelen zich op minder dan 2.105 m van de dichtstbijzijnde windturbine bevinden geen gevolgen van enige betekenis van het windpark ondervinden.

De woningen of percelen van een aantal appellanten bevinden zich op meer dan 2.105 m van de dichtstbijzijnde windturbine. Dit geldt voor [appellant sub 9] en voor een aantal van de natuurlijke personen en rechtspersonen die de beroepschriften van WindNEE en anderen, Platform Storm en Platform Storm en anderen hebben ondertekend. De namen van deze natuurlijke personen en rechtspersonen zijn vermeld in bijlage II bij deze uitspraak.

Zoals onder 7 is overwogen, is het hebben van zicht op het windpark niet voldoende om gevolgen van enige betekenis te kunnen aannemen. WindNEE en anderen, Platform Storm en Platform Storm en anderen hebben daarnaast gewezen op aantasting van het

uitzicht, hinder door onder meer geluid, slagschaduw en licht, externe veiligheidsrisico's en waardevermindering van onroerend goed. De Afdeling acht de effecten daarvan op een afstand van meer dan 2.105 m niet zodanig, dat sprake is van gevolgen van enige betekenis.

Gelet op het voorgaande zijn [appellant sub 9] en de in bijlage II bij deze uitspraak vermelde natuurlijke personen en rechtspersonen geen belanghebbenden bij de vaststelling van het inpassingsplan en de omgevingsvergunningen. Het beroep van [appellant sub 9] is niet-ontvankelijk. De beroepen van WindNEE en anderen, Platform Storm en Platform Storm en anderen tegen deze besluiten zijn niet-ontvankelijk, voor zover ze door de in bijlage II vermelde natuurlijke personen en rechtspersonen zijn ingesteld.

[ECLI:NL:RVS:2018:616](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 14-04-2015 (publ. 21-02-2018), UTR 13/3079 ([ECLI:NL:RBMNE:2015:3926](#)).
- Rechtbank Gelderland, 02-02-2018 (publ. 16-02-2018), AWB 17/386 en 17/4548 ([ECLI:NL:RBGEL:2018:491](#)).
- MK Rechtbank Gelderland, 14-02-2018, AWB 17/4295 en 17/4318 ([ECLI:NL:RBGEL:2018:683](#)).
- Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 20-02-2018, UTR 17/5241 ([ECLI:NL:RBMNE:2018:649](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2018, 203

MK Rechtbank Gelderland, 01-02-2018 (publ. 16-02-2018), AWB 15/6185 e.v.
college van burgemeester en wethouders van de gemeente Oude IJsselstreek,
te Gendringen, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. Planvergelijking. Windturbines. Verweerder heeft terecht geoordeeld dat eisers als gevolg van het zeer beperkte zicht op de windturbines geen planologisch nadeel ondervinden. Gegeven de afstanden tussen de 415 en 1650 meter, in samenhang met de planologisch maximaal mogelijke tussenliggende bebouwing, die het zicht op de windmolens deels wegneemt, is het uitzicht op de windturbines dermate gering dat eisers hier geen gevolgen van enige betekenis van ondervinden. Verweerder heeft terecht geen planologisch nadeel als gevolg van slagschaduw aanwezig geacht. Er zijn geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de door de StAB toegepaste grens voor planologisch nadeel bij geluid van 5 dB onjuist is.

Bij de beoordeling van het planologisch nadeel zijn de geluidsnormen uit het Activiteitenbesluit niet doorslaggevend. Bij de beoordeling of en zo ja hoeveel planschade moet worden vergoed, mede gelet op het normaal maatschappelijk risico, kan van belang zijn in hoeverre bij de betrokken woningen aan de normen van het Activiteitenbesluit wordt voldaan.

[ECLI:NL:RBGEL:2018:471](#)

JnB2018, 204

MK Rechtbank Oost-Brabant, 05-02-2018 (publ. 20-02-2018), SHE 17/2429

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Heusden, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. Normaal maatschappelijk risico. Geen inbreidingslocatie. Gelet op de incidentele woningbouw aan de west- en noordzijde van het perceel van eisers en het ontbreken van woningbouw aan de zuidzijde, alsmede gezien de afstand tot het bestaande woonperceel aan de oostzijde en de onbebouwde strook grond aan die zijde die onbebouwd blijft, is in dit geval sprake van een uitbreidingslocatie. Als daarbij de geringe afstand tot het perceel van eisers in aanmerking wordt genomen, de betrekkelijk zware waardedaling van hun woning en het feit dat de nieuwbouw ook volgens verweerder niet geheel past binnen de bestaande ruimtelijke structuur van de omgeving, heeft verweerder ten onrechte aanleiding gezien voor de vaststelling van een hoger percentage van het normaal maatschappelijk risico. De rechtbank bepaalt het percentage van het normaal maatschappelijk risico op 2% in plaats van op 3%.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:499](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet natuurbescherming

JnB2018, 205

MK Rechtbank Oost-Brabant, 05-02-2018 (publ. 19-02-2018), SHE 17/1262, SHE 18/175

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming 2.4

Verordening stikstof en Natura 2000 Noord-Brabant 2013 (Vnb 2013) 1, 22, 27

Verordening natuurbescherming Noord-Brabant (Vnb 2016) 1.4, 9.1, 9.2, 9.3, 9.4

WET NATUURBESCHERMING. Last onder dwangsom en afwijzing toepassing hardheidsclausule. De Vnb2016 is niet in strijd met de Wnb. De enkele omstandigheid dat een inrichting al over een geldige Wnb-vergunning beschikt, hoeft provinciale staten niet ervan te weerhouden bij verordening op basis van artikel 2.4 van de Wnb verdergaande verplichtingen op te leggen.

De rendabiliteit van de investeringen is een omstandigheid die bij de beoordeling van het beroep op de hardheidsclausule moet worden betrokken.

Verweerder zal ook moeten beoordelen of toepassing van de hardheidsclausule

een negatieve invloed heeft op het streven naar de bescherming van Natura 2000-gebieden.

[...] last onder dwangsom [...] waarin wordt geconstateerd dat ter plaatse van de inrichting aan de [adres] artikel 3 van de Verordening stikstof en Natura 2000 Noord-Brabant 2013 (VS2013) niet wordt nageleefd [...] [en afwijzing] verzoek van eiseres om toepassing te geven aan de hardheidsclausule in artikel 9.1 van de VS2013 [...].

Op 1 januari 2017 is de VS2013 ingetrokken en is de Verordening natuurbescherming Noord-Brabant 2016 (Vnb 2016) inwerking getreden.

[...] De rechtbank stelt vast dat de Vnb2016 niet in strijd is met de Wnb. De enkele omstandigheid dat een inrichting al over een geldige Wnb-vergunning beschikt, hoeft provinciale staten evenmin ervan te weerhouden bij verordening op basis van artikel 2.4 van de Wnb verdergaande verplichtingen op te leggen. Eiseres heeft niet bestreden dat de opgenomen verplichtingen noodzakelijk zijn in het kader van de instandhoudingsdoelstellingen van de betrokken Natura 2000-gebieden.

[...] Artikel 22 van de VS2013 (thans artikel 9.4 van de Vnb2016) bevat een limitatieve opsomming van uitzonderingen voor reeds gerealiseerde nieuwe stallen. Vast staat dat er geen aanvraag voor een revisievergunning of bouwvergunning was ingediend. De inrichting beschikte al over een Natuurbeschermingswetvergunning die toereikend was voor de gevolgen van de inrichting op de betrokken Natura 2000-gebieden. Gesteld noch gebleken is dat in deze vergunning stal G expliciet wordt genoemd. Stal G wordt wel genoemd in het bedrijfsontwikkelingsplan dat voor 25 mei 2010 is ingediend bij het bevoegd gezag. Dit is echter geen melding in de zin van het Besluit landbouw milieubeheer. Dat kan ook niet, omdat de inrichting van eiseres op dat moment niet viel onder de werkingssfeer van het Besluit landbouw milieubeheer omdat er meer dan 50 mestvarkenseenheden werden gehouden. Het bedrijfsontwikkelingsplan is wel een stap op weg naar de indiening van een nieuwe aanvraag. Maar het is geen nieuwe aanvraag en reeds daarom komt eiseres geen beroep op het overgangsrecht toe.

[...] Verweerder heeft aangegeven dat de enkele omstandigheid dat investeringen moeten worden gedaan om aan de Vnb2016 te voldoen op zichzelf niet met zich brengt dat toepassing zou moeten worden gegeven aan de hardheidsclausule. Dat geldt immers voor iedereen.

De rechtbank kan zich in deze motivering vinden. Echter, wat onduidelijk blijft is of toepassing aan de hardheidsclausule kan worden gegeven indien een ondernemer zodanige investeringen moet plegen dat zijn bedrijfsvoering volstrekt onrendabel wordt en hij failliet gaat. Daarmee is de rendabiliteit van de investeringen wel degelijk een omstandigheid die bij de beoordeling van het beroep op de hardheidsclausule moet worden betrokken. In het bestreden besluit is dit onvoldoende duidelijk gemotiveerd. De rechtbank is verder van oordeel dat verweerder een nieuw besluit moet nemen op het bezwaar tegen de afwijzing van het beroep op de hardheidsclausule met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen. [...] Verder zal verweerder in het nieuwe besluit moeten beoordelen of de van eiseres gevestigde investeringen kunnen leiden tot een zodanig onrendabele bedrijfsvoering dat deze niet van eiseres kunnen worden verlangd en daarmee kunnen leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Gesteld dat deze omstandigheden (zowel afzonderlijk als tezamen bezien) leiden tot een

onbillijkheid van overwegende aard, zal verweerder moeten beoordelen of toepassing van de hardheidsclausule een negatieve invloed heeft op het streven naar de bescherming van Natura 2000-gebieden. Van eiseres kan niet worden gevergd dat hij investeringen moet plegen als de uitkomst van de nieuwe beoordeling van verweerder ongewis is. De rechtbank zal daarom bepalen dat de begunstigingstermijn pas gaat lopen nadat verweerder een nieuw besluit heeft genomen op het bezwaar tegen de afwijzing van het beroep op de hardheidsclausule. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2018:496](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 21-02-2018, 01702159/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:582](#)).
- Voorzieningenrechter ABRS, 20-02-2018, 201801071/2/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:555](#)).
- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 22-02-2018, LEE 18/429 en 18/506 ([ECLI:NL:RBNNE:2018:630](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 206

MK CRvB, 31-01-2018 (publ. 19-02-2018), 16/4373 ZW

Raad van bestuur van het Uvw, appellant.

ZW 29a lid 4

Richtlijn van het Uvw van 1 mei 2014 'Zwangerschap en bevalling als oorzaak van ongeschiktheid voor haar arbeid' (Richtlijn)

ZW. OORZAAK ONGESCHIKTHEID. Ziekmelding in verband met het feit dat betrokkene in haar werk in aanraking komt met chemische stoffen, die via haar moedermelk schadelijk kunnen zijn voor haar kind. Appellant wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat categorie VI van de Richtlijn geen betrekking heeft op de situatie van betrokkene.

Betrokkene heeft zich per 3 september 2015 ziek gemeld. Achtergrond van deze ziekmelding is niet de gesteldheid van betrokkene zelf, maar het feit dat zij tijdens haar werk als operator in aanraking komt met chemische stoffen, die via haar moedermelk schadelijk kunnen zijn voor haar kind.

Raad: (...) De vraag die hier beantwoord moet worden is, (...), niet of aan de ongeschiktheid van betrokkene om haar arbeid te verrichten een ziekte of gebrek ten grondslag ligt, maar of deze ongeschiktheid haar oorzaak vindt in de bevalling of de daaraan voorafgaande zwangerschap.

In reactie op het oordeel van de rechtbank dat appelllant onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de situatie van betrokkene niet valt onder de in de Richtlijn genoemde categorie VI (specifieke arbeidsomstandigheden bij verder normale zwangerschap) heeft appelllant aangevoerd dat categorie VI alleen ziet op specifieke omstandigheden bij een verder normale zwangerschap, terwijl zwangerschap na het einde van de Wazo-periode niet meer aan de orde is. Appellant heeft echter niet met inhoudelijke argumenten onderbouwd waarom wat bij categorie VI wordt opgemerkt uitsluitend van belang is tot het kind is geboren.

Het doel van de Richtlijn is, tegen de achtergrond van artikel 29a van de ZW, uitgangspunten te geven voor de beoordeling door de verzekeringsarts van een oorzakelijk verband tussen de zwangerschap of bevalling en de ongeschiktheid van de vrouw om haar arbeid te verrichten. In de Richtlijn worden daartoe twee, elkaar aanvullende afwegingen genoemd; een afweging op basis van oorzaken en een afweging op basis van meer algemene criteria. Wat betreft de afweging op basis van oorzaken worden onder 3.1.1 van de Richtlijn zes, niet limitatief bedoelde categorieën van oorzaken opgesomd voor mogelijke ongeschiktheid als gevolg van zwangerschap en bevalling. Categorie VI wordt omschreven als specifieke arbeidsomstandigheden bij normale zwangerschap. Onder 4.1.1 van de Richtlijn worden de zes categorieën voorzien van een nadere toelichting en worden voorbeelden gegeven. (...)

Evident is dat de voorbeelden die hier in de Richtlijn worden gegeven betrekking hebben op zwangere vrouwen. Daarmee is echter nog niet gezegd dat vergelijkbare overwegingen niet ook zouden kunnen en/of moeten gelden nadat het kind is geboren en de zwangerschap dus tot een einde is gekomen. Daarbij is het van belang de achtergrond en het doel van de Richtlijn voor ogen te houden. Dat het hier gaat om ongeschiktheid zowel als gevolg van zwangerschap als ongeschiktheid als gevolg van bevalling komt ook uit 3.1.1 van de Richtlijn naar voren. In de toelichting bij Categorie VI wordt gesteld dat gedacht kan worden aan een specifieke functie, een specifieke werkplek die gevaar oplevert voor de vrucht. Dit laat echter onverlet dat een specifieke functie en een specifieke werkplek evenzeer gevaar op kunnen leveren voor de zuigeling. In de toelichting bij Categorie VI wordt dan ook niet alleen gerefereerd aan de verplichting van de werkgever het werk zo te organiseren dat het geen gevaar oplevert voor de vrouw en het ongebooren kind, maar ook voor de zuigeling. Dit laatste is nu juist waar het in deze om draait.

Appellant heeft aangevoerd dat door het werken met gevaarlijke stoffen geen terugslag op de lactatie van betrokkene ontstaat, omdat de fysieke gesteldheid van betrokkene daardoor niet wijzigt. Niet duidelijk is geworden wat appelllant precies verstaat onder een terugslag op de lactatie. Voor zover appelllant heeft bedoeld te stellen dat van een terugslag op de lactatie alleen sprake is wanneer de moeder als gevolg van de arbeidsomstandigheden minder melk produceert, is dit een te beperkte opvatting. Taalkundig is sprake van een terugslag op de lactatie wanneer iets een nadelig gevolg heeft voor de afscheiding van melk in de melkklieren tot voeding van het kind. Niet valt in te zien hoe de situatie waarin het werken met bepaalde stoffen leidt tot het via de moedermelk doorgeven van schadelijke stoffen aan de zuigeling, anders kan worden

gezien dan als een terugslag op de lactatie. De moedermelk wordt hierdoor immers ongeschikt om het kind te voeden.

Gelet op wat is overwogen (...) wordt appellant niet gevolgd in zijn standpunt dat categorie VI van de Richtlijn geen betrekking heeft op de situatie van betrokkene. (...)

De aangevallen uitspraak zal worden vernietigd, voor zover daarbij aan appellant is opgedragen een nieuw besluit te nemen en zelf zal worden voorzien in die zin dat zal worden bepaald dat betrokkene vanaf 3 september 2015 recht heeft op een uitkering als bedoeld in artikel 29a, vierde lid, van de ZW.

[ECLI:NL:CRVB:2018:439](https://ecli.nl/crvb/2018/439)

JnB2018, 207

MK CRvB, 21-02-2018, 15/2011 WAJONG

Raad van bestuur van het Uwv.

Wajong 2010 1:2, 2:3

WAJONG 2010. JONGGEHANDICAPTE. INGEZETENE. Nu niet in geschil is dat appellant gedurende zes maanden studerende was voordat hij ziek werd, is aan de orde de vraag of appellant kan worden aangemerkt als jonggehandicapte op grond van artikel 2:3, onder b, van de Wajong 2010. Het antwoord op de vraag of daartoe is vereist dat appellant ook tijdens zijn studie als ingezetene kon worden aangemerkt wordt bevestigend beantwoord. I.c. heeft het Uwv zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant geen jonggehandicapte is in de zin van de Wajong 2010.

[ECLI:NL:CRVB:2018:495](https://ecli.nl/crvb/2018/495)

JnB2018, 208

MK Rechtbank Midden-Nederland, 01-02-2018 (publ. 20-02-2018), UTR 16/5870

Raad van bestuur van het Uwv, verweerder.

Wet WIA 84

Wet financiering sociale verzekeringen (Wfsv) 40

Regeling Wet financiering sociale verzekeringen (Regeling Wfsv) 3.15a

WET WIA. EIGENRISICODRAGER. VERHAALSBSLUIT. GARANTSTELLER. Uwv dient voor het nemen van een verhaalsbesluit onderzoek te doen. Hoewel Uwv zich daarbij mag baseren op gegevens van de Belastingdienst, zal Uwv zich ervan bewust moeten zijn dat deze niet altijd (meer) juist zijn. Een garantsteller jegens wie een verhaalsbesluit is genomen, kan daartegen bezwaar maken. Voor zover zijn bezwaar ziet op aspecten die zijn vastgesteld in besluiten die in rechte vaststaan, geldt dat hij feiten en omstandigheden moet stellen en deze voldoende dient te onderbouwen (variant 1). Voor zover zijn bezwaar ziet op aspecten die nog niet eerder zijn vastgesteld of ná vaststelling zijn gewijzigd, geldt een normale stelplicht voor de garantsteller (variant 2). In algemene zin - zonder alle nuances - is het oordeel van de rechtbank over de omvang van de beoordeling van de verhaalsbesluiten dat Uwv zich niet mag verschuilen achter de onherroepelijkheid van eerdere besluitvorming. Onder de

condities en in de gevallen zoals hierboven beschreven, heeft de garantsteller naar het oordeel van de rechtbank voldoende mogelijkheden om de rechtmatigheid van het verhaalsbesluit aan de orde te stellen. Met het bovenstaande hoopt de rechtbank een kader te geven waarbij enerzijds een praktische uitvoering in de primaire fase mogelijk blijft, maar anderzijds voldoende rechtsbescherming te bieden aan de garantsteller.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:470](#)

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 1 februari 2018: [ECLI:NL:RBMNE:2018:471](#), [ECLI:NL:RBMNE:2018:472](#), [ECLI:NL:RBMNE:2018:473](#), [ECLI:NL:RBMNE:2018:474](#), [ECLI:NL:RBMNE:2018:475](#), [ECLI:NL:RBMNE:2018:476](#), [ECLI:NL:RBMNE:2018:468](#), [ECLI:NL:RBMNE:2018:469](#), [ECLI:NL:RBMNE:2018:477](#), [ECLI:NL:RBMNE:2018:478](#).

JnB2018, 209

MK Rechtbank Midden-Nederland, 01-02-2018 (publ. 21-02-2018), UTR 17/2420

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Awb 1:2

Wet WIA 84

WET WIA. BELANGHEBBENDE. GARANTSTELLER. De rechtbank is met Uvw van oordeel dat ASR geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb.

Rechtbank: Ingevolge artikel 1:2, eerste lid, van de Awb wordt onder belanghebbende verstaan: degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken. In dit geval wordt, gelet op het bepaalde in artikel 84, vierde lid, van de Wet WIA als gevolg van het faillissement van [bedrijf 1] de aan door Uvw aan de werknemer betaalde WGA-uitkering verhaald op de garantsteller. Nu ASR de garantsteller van de failliete werkgever is, volgt de rechtbank ASR in zoverre in haar betoog dat een besluit over de WIA-uitkering van een werknemer voor ASR (mogelijk grote) financiële consequenties heeft. De rechtbank is echter van oordeel dat deze gevolgen voortvloeien uit de garantieverklaring van ASR jegens Uvw en het daarop gebaseerde verhaalsbesluit.

Uit vaste rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) volgt dat een werkgever als belanghebbende dient te worden aangemerkt bij uitkeringsbesluiten in het kader van de Wet WIA. De CRvB heeft hierbij een ruime uitleg gegeven aan het belanghebbende-begrip, hetgeen strookt met de wetsgeschiedenis (van de Wet premiedifferentiatie en marktwerking bij arbeidsongeschiktheidsverzekeringen), nu de wetgever reeds had bepaald dat (in elk geval een deel van) de werkgevers als belanghebbenden dienen te worden aangemerkt (Nota n.a.v. Verslag Wet Pemba, Kamerstukken II 1996/97, 24 698 nr. 9, p. 102). De rechtbank ziet echter in de wet, noch in de wetsgeschiedenis enig aanknopingspunt om ook de garantsteller ingevolge artikel 40, tweede lid, van de Wet financiering sociale verzekeringen als belanghebbende in voornoemde zin aan te merken. In het feit dat ASR voor de beoordeling van de rechtmatigheid van het uitkeringsbesluit wordt uitgesloten van bestuursrechtelijke rechtsbescherming, ziet de rechtbank evenmin grond voor een ruimere uitleg van het belanghebbende-begrip. De rechtbank heeft

hierbij in aanmerking genomen dat ASR in een procedure tegen een verhaalsbesluit dat aan haar is gericht in het door de rechtbank geschetste kader ook de toerekening van een uitkering aan de werkgever aan de orde kan stellen. (...)

Gelet op het vorenstaande heeft Uvw het bezwaar van ASR terecht niet-ontvankelijk verklaard.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:466](#)

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 1 februari 2018 (publ. 21-02-2018)

[ECLI:NL:RBMNE:2018:467](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2018, 210

MK Rechtbank Overijssel, 16-02-2018, AWB 17/1657

Raad van Bestuur van de SVB, verweerder.

AOW 7a

Tijdelijke regeling overbruggingsuitkering AOW (OBR)

AOW. OVERBRUGGINGSUITKERING. Verweerder heeft bij zijn beoordeling slechts getoetst aan de voorwaarden voor een overbruggingsuitkering, zoals geformuleerd in de OBR. Daarbij is gekeken naar het inkomen van eiser en zijn partner in de maand dat hij 64,5 jaar oud werd en naar hun vermogen. Evenwel kunnen ook andere omstandigheden van belang zijn bij de beoordeling of eiser een onevenredig zware last draagt doordat zijn AOW-pensioen negen maanden later is ingegaan. In het bijzonder wijst de rechtbank daarbij op het argument van eiser dat door het opschuiven van de AOW-leeftijd voor hem een inkomensgat ontstaat van negen maanden. In die negen maanden stelt hij niet verzekerd te zijn voor zijn arbeidsongeschiktheid, nu de verzekering is geëindigd bij het bereiken van de leeftijd van 65 jaren. Voorheen sloot de einddatum van zijn verzekering aan bij de ingangsdatum van zijn AOW-uitkering. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank dan ook onvoldoende onderzoek gedaan naar de relevante elementen in de specifieke situatie van eiser. Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBOVE:2018:501](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 211

MK CRvB, 07-02-2018 (publ. 19-02-2018), 15/7868 AWBZ, 15/7874 AWBZ

Zorgkantoor Friesland B.V. (Zorgkantoor).

AWBZ

Besluit zorgafspraken AWBZ (BzA) 6

AWBZ. BEGELEIDING. De door [naam B] en [naam C] verrichte activiteiten zijn vormen van ondersteuning als bedoeld in het derde lid van artikel 6 van het BzA.

De Raad oordeelt dat de activiteiten van [naam B] en [naam C], die normaal gesproken niet als begeleiding in de zin van artikel 6 van het BzA zouden kunnen gelden, in het geval van appellante, die aan een ernstige psychiatrische aandoening lijdt, wel als zodanig moeten worden aangemerkt. Appellante heeft forse beperkingen in de sociale redzaamheid en het sociale functioneren. Zij heeft ondersteuning nodig bij het geven van structuur aan de dag- en weekbesteding. Ook behoeft zij ondernemen en steun bij het aangaan en onderhouden van contacten. In de bijeenkomsten met [naam B] is met appellante geoefend om door middel van gesprekken, zang en muziek uiting te geven aan haar gedachten en gevoelens en zodoende bijgedragen aan het bevorderen en onderhouden van haar sociale redzaamheid. In de bijeenkomsten met [naam C] is de sociale zelfredzaamheid van appellante onderhouden en bevorderd door haar te ondersteunen bij het gebruik maken van de computer. Het Zorgkantoor heeft de activiteiten van [naam C] in het jaar 2014 als AWBZ-zorg aanvaard, terwijl niet is gebleken dat de activiteiten in dat jaar wezenlijk anders waren. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de door [naam B] en [naam C] verrichte activiteiten vormen van ondersteuning zijn als bedoeld in het derde lid van artikel 6 van het BzA.

[ECLI:NL:CRVB:2018:438](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2018, 212

MK ABRS, 21-02-2018, 201706983/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Dienstenrichtlijn 2 lid 2

Dienstenwet 33, 2 lid 3 aanhef en onder a sub 2

Algemene Plaatselijke Verordening 2008 (APV) 2.51

APV. Dienstenwet en de Dienstenrichtlijn zijn niet van toepassing op het aanbieden van alternatief personenvervoer als hier aan de orde (fietstaxi). De activiteit betreft in hoofdzaak de verstrekking van een vervoerdienst in de zin van artikel 2, tweede lid, aanhef en onder d, van de Dienstenrichtlijn en niet, zoals bij rondvaartboten, het verschaffen van een aangenaam kader voor het uitvoeren van dat vervoer.

[...] aanvraag van [appellant] om een enkelvoudige vergunning voor het aanbieden van alternatief personenvervoer [...].

[...] Het college heeft de aanvraag van [appellant] afgewezen en hieraan ten grondslag gelegd dat aan zijn aanvraag bij de vergelijkende toets onvoldoende punten zijn toegekend om, gelet op het vergunningenplafond, in aanmerking te komen voor een fietstaxivergunning.

[...] Volgens artikel 33, eerste lid, aanhef en onder b en c, van de Dienstenwet, waarbij artikel 11 van de Dienstenrichtlijn is omgezet in Nederlands recht, beperkt een bevoegde instantie een vergunning die zij al dan niet voor onbepaalde tijd kan verlenen niet in geldigheidsduur, tenzij het aantal beschikbare vergunningen beperkt is door een dwingende reden van algemeen belang, of een beperkte duur gerechtvaardigd is om een dwingende reden van algemeen belang. Op grond van artikel 2, derde lid, aanhef en onder a, sub 2, is deze wet niet van toepassing op diensten en sectoren die op grond van artikel 2, tweede lid, van de Dienstenrichtlijn, van het toepassingsgebied van de richtlijn zijn uitgezonderd.

De rechtbank heeft terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de Dienstenwet en de Dienstenrichtlijn van toepassing zijn op het aanbieden van alternatief personenvervoer als hier aan de orde. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat het in dit geval gaat om een duurzame vorm van taxivervoer. Hoewel [appellant] heeft toegelicht dat het taxivervoer in de praktijk voornamelijk wordt gebruikt door toeristen, betreft de activiteit in hoofdzaak de verstrekking van een vervoerdienst in de zin van artikel 2, tweede lid, aanhef en onder d, van de Dienstenrichtlijn en niet, zoals bij rondvaartboten, het verschaffen van een aangenaam kader voor het uitvoeren van dat vervoer. Vergelijk het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 1 oktober 2015, R.L. Trijber en J. Harmsen, [ECLI:EU:C:2015:641](#). Overigens volgt uit de toelichting bij de Uitvoeringsregeling dat de doelstellingen van het beleid zijn gericht op het voorkomen van overlast voor het verkeer en andere gebruikers van de openbare ruimte door alternatief personenvervoer en het stimuleren van duurzame vormen van personenvervoer voor de korte afstand. Artikel 2.51 van de APV geeft het gemeentebestuur de kans om het alternatief personenvervoer een volwaardige plaats te geven in het spectrum van personenvervoersdiensten in de stad. Hieruit kan worden afgeleid dat ook het beleid is gericht op de regulering van een bepaalde vorm van vervoer en niet op de regulering van een dienst die slechts gericht is op toerisme. [...] [ECLI:NL:RVS:2018:602](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare orde

JnB2018, 213

Rechtbank Gelderland, 20-02-2018, AWB 17/3937

burgemeester van de gemeente Nunspeet, verweerder.

Gemeentewet 172 lid 3

OPENBARE ORDE. Herplaatsing hond. Verweerder is niet bevoegd inbreuk te maken op het eigendomsrecht van eisers met toepassing van artikel 172, derde lid van de Gemeentewet. De bevoegdheid van de burgemeester, in verband met

de reikwijdte van de zogenoemde 'lichte' bevelsbevoegdheid van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet, gaat niet zo ver dat de burgemeester na inbeslagname van een hond zonder toestemming van de eigenaar tot herplaatsing van een hond kan overgaan. Het besluit tot herplaatsing heeft tot gevolg dat eisers definitief de beschikkingsmacht over de hond verliezen. Het besluit maakt dus inbreuk op het eigendomsrecht van eisers.

[ECLI:NL:RBGEL:2018:763](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2018, 214

Rechtbank Den Haag, 16-01-2018 (publ. 15-02-2018), SGR 17/5585

Directie van de RDW, verweerder.

Richtlijn 91/439/EEG (Richtlijn) 7, 9

Reglement rijbewijzen (Reglement) 32 lid 1

WEGENVERKEERSWET. Afwijzing afgifte Nederlands rijbewijs. Vereiste van woonachtig zijn in Nederland als bedoeld in artikel 32, eerste lid, van het Reglement. De rechtbank is van oordeel dat omdat eiseres als niet-ingezetene staat geregistreerd in de Basisregistratie personen (Brp), niet zonder meer kan worden geconcludeerd dat zij niet woonachtig is in Nederland.

[...] [Afwijzing aanvraag afgifte van een Nederlands rijbewijs] omdat eiseres niet voldoet aan de voorwaarde dat zij minimaal 185 dagen in Nederland woonachtig is, [red: ingevolge artikel 32, eerste lid, van het Reglement].

[...] Niet in geschil is dat eiseres niet (meer) staat ingeschreven in de Basisregistratie personen (Brp).

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft overwogen in haar uitspraak van 10 oktober 2007 ([ECLI:NL:RVS:2007:BB5201](#)) heeft de wetgever beoogd in artikel 32 van het Reglement uitvoering te geven aan de in artikel 7, eerste lid, onder b, van de Richtlijn gegeven basiseis dat de lidstaten hun nationale rijbewijzen slechts afgeven aan personen die in de lidstaat van afgifte hun gewone verblijfplaats hebben. Gelet op de bewoording van artikel 32 van het Reglement, die vrijwel identiek is aan die van artikel 7, eerste lid, onder b, in samenhang met artikel 9, eerste alinea, van de Richtlijn, moet het bepaalde uit de Richtlijn worden geacht op correcte wijze te zijn geïmplementeerd in het Reglement. Het begrip 'woonachtig zijn' wordt blijkens de toelichting bij het Reglement gebezigd in de zin van 'feitelijk woonachtig' zijn, aldus de Afdeling.

De rechtbank is van oordeel dat omdat eiseres als niet-ingezetene staat geregistreerd in de Brp, niet zonder meer kan worden geconcludeerd dat zij niet woonachtig is in Nederland. Als eis geldt immers dat de aanvrager zijn gewone verblijfplaats moet hebben op het grondgebied van de lidstaat die het rijbewijs afgeeft, waaronder dient te worden verstaan de plaats waar iemand gewoonlijk verblijft, dat wil zeggen gedurende ten minste 185 dagen per kalenderjaar, wegens persoonlijke en beroepsmatige bindingen,

feitelijk woonachtig is. Eiseres heeft door overlegging van diverse stukken voldoende aannemelijk gemaakt dat er sprake is van dergelijke persoonlijke en beroepsmatige bindingen en daarmee bewijzen geleverd dat zij feitelijk in Nederland woonachtig is. Haar uitschrijving in de Brp doet daar niet aan af, aangezien inschrijving geen dwingend vereiste is volgens de Richtlijn en het Reglement. Het besluit bevat derhalve een motiveringsgebrek en komt daarom voor vernietiging in aanmerking.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:766](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 215

ABRS, 21-02-2018, 201703221/1/A3

minister van Defensie.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 6:2 aanhef en onder b, 7:1 lid 1 aanhef en onder f, 8:1

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3 lid 1

WOB. Nu het ABP door de minister is gemandateerd om namens hem te besluiten over een verstrekte voorziening, moet het ABP in zoverre worden beschouwd als een onder verantwoordelijkheid van de minister werkzame instelling, dienst of bedrijf als bedoeld onder artikel 3, eerste lid, van de Wob.

[ECLI:NL:RVS:2018:589](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Inreisverbod

JnB2018, 216

MK ABRS, 21-02-2018, 201604707/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 6.5b lid 2

Richtlijn 2008/115

INREISVERBOD. Voor het volledig verstrijken van de duur van een inreisverbod is vereist dat een vreemdeling gedurende de volledige duur van het inreisverbod buiten de Europese Unie heeft verbleven. De duur van een inreisverbod is niet volledig verstreken indien een vreemdeling, nadat hij is vertrokken uit de Europese Unie, zich binnen de duur van dat inreisverbod weer op het grondgebied van de Europese Unie begeeft.

Uit punt 45 van het arrest Ouhrami [arrest van het Hof van Justitie van 26 juli 2017, [ECLI:EU:C:2017:590](#)] volgt, evenals uit het arrest van het Hof van Justitie van 1 oktober 2015, Celaj, [ECLI:EU:C:2015:640](#), punten 27, 30 en 33, dat een vreemdeling tegen wie

een inreisverbod is uitgevaardigd, het grondgebied van de Europese Unie, nadat hij dit heeft verlaten, niet opnieuw mag betreden en er niet mag verblijven gedurende de duur van het inreisverbod. Verder volgt uit punt 52 van het arrest Ouhrami dat aan het doel van het inreisverbod afbreuk zou worden gedaan als een vreemdeling zich geheel of ten dele kan onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod. Dit zou het geval zijn als de duur van een inreisverbod ingaat of verstrijkt terwijl een vreemdeling niet voldoet aan zijn terugkeerverplichting en niet meewerkt aan een verwijderingsprocedure. De Afdeling begrijpt de zinsnede in punt 52 van dit arrest dat een vreemdeling zich ten dele zou kunnen onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod aldus, dat het Hof van Justitie doelt op een situatie waarin de duur van een inreisverbod zou ingaan en verstrijken gedurende de periode waarin een vreemdeling het grondgebied van de Europese Unie nog niet heeft verlaten en dit pas doet nadat de duur van het inreisverbod al ten dele zou zijn verstreken. De Afdeling leidt uit punt 52 van het arrest af dat evenzeer afbreuk wordt gedaan aan het doel van het inreisverbod als de duur van een inreisverbod volledig zou kunnen verstrijken wanneer een vreemdeling na het uitvaardigen van dat inreisverbod het grondgebied van de Europese Unie heeft verlaten maar daarheen weer terugkeert binnen de duur van dat inreisverbod, omdat ook in dat geval een vreemdeling zich ten dele zou kunnen onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod. Voor het volledig verstrijken van de duur van een inreisverbod is daarom vereist dat een vreemdeling gedurende de volledige duur van het inreisverbod buiten de Europese Unie heeft verbleven. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod niet volledig is verstreken indien een vreemdeling, nadat hij is vertrokken uit de Europese Unie, zich binnen de duur van dat inreisverbod weer op het grondgebied van de Europese Unie begeeft.

[ECLI:NL:RVS:2018:622](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 217

MK ABRS, 21-02-2018, 201701811/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. NAREIS. ECHTELIJKE PROBLEMEN. De omstandigheid dat de vreemdeling en referente bij vertrek van referente uit Syrië waren getrouwd en onder één dak woonden, is beginsel voldoende voor de conclusie dat tussen hen op dat moment een feitelijke gezinsband bestond. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het enkele feit dat de vreemdeling en referente tijdens hun echtelijke problemen gebruik hebben gemaakt van afzonderlijke slaapkamers, onvoldoende grondslag is voor de conclusie van de staatssecretaris dat de feitelijke gezinsband ten tijde van het vertrek van referente uit Syrië als verbroken moest worden beschouwd. De rechtbank heeft daarbij terecht in aanmerking genomen dat, hoewel uit de gehoren van referente volgt dat er

tussen haar en de vreemdeling grote spanningen bestonden, daaruit eveneens volgt dat die spanningen met name werden veroorzaakt door de oorlog, omdat zij het niet eens werden over de vraag of zij met hun kinderen voor hun eigen veiligheid het land moesten verlaten.

[ECLI:NL:RVS:2018:623](#)

JnB2018, 218

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 19-01-2018 (publ. 21-02-2018), AWB 17/6394

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 31 lid 8, 43 lid 1

Vw 2000 6 lid 3

ASIEL. Eiser heeft procesbelang bij beroep tegen inwilligende asielbeschikking, nu eiser schadevergoeding vraagt voor tijdens de grensprocedure ondergane grensdetentie. De rechtbank oordeelt dat verweerder een redelijke tijd gegund moet worden om onderzoek te kunnen doen naar de inwilligbaarheid van eisers asielverzoek en het recht op toegang tot Nederland. De enkele verleende a-status brengt niet met zich dat de grensprocedure van meet af aan onrechtmatig moet worden geacht.

De rechtbank zal allereerst ambtshalve een oordeel geven over de vraag of eiser procesbelang heeft. De rechtbank stelt vast dat eisers asielaanvraag is ingewilligd en eiser daarmee – uiteindelijk – in de positie is geraakt die hij met het indienen van zijn asielaanvraag beoogde en waartoe de asielaanvraag strekte. De rechtbank is van oordeel dat eiser belang heeft bij een beoordeling van het bestreden besluit, omdat eiser stelt schade te hebben geleden door onrechtmatige grensdetentie en op grond daarvan een verzoek om toekenning van schadevergoeding heeft ingediend. De rechtbank is van oordeel dat niet kan worden gesteld dat dit verzoek een redelijke kans van slagen ontbeert. Het procesbelang wordt dan ook aangenomen en de rechtbank zal eisers beroepsgronden inhoudelijk beoordelen.

De rechtbank stelt vast dat eiser vanaf 24 juli 2016 tot 22 augustus 2016 in grensdetentie heeft gezeten. Verweerder heeft in zijn verweerschrift van 14 juni 2017 aangeboden om de schade voor de periode van 2 augustus 2016, zijnde de datum van het nader gehoor, tot 22 augustus 2016, zijnde de datum opheffing van de grensdetentie, te vergoeden. Eiser gaat hiermee niet akkoord en wil schadevergoeding vanaf 24 juli 2016. De grensprocedure was namelijk over de gehele periode onrechtmatig, dus dient verweerder over deze gehele periode eisers schade te vergoeden, aldus eiser.

De rechtbank volgt het betoog van eiser niet. Hiervoor acht de rechtbank van belang dat de Afdeling in de uitspraak van 3 juni 2016 [[ECLI:NL:RVS:2016:1451](#)] heeft geoordeeld dat geen grond bestaat voor het oordeel dat artikel 43, eerste lid, of artikel 31, achtste lid, van de Procedurerichtlijn zich verzet tegen het in behandeling nemen van alle aan de buitengrens geuite asielverzoeken in de grensprocedure. Volgens artikel 5.1a, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 wordt een maatregel op grond van artikel 6, derde lid, van de Vw 2000 niet opgelegd of voortgezet indien sprake is van bijzondere

individuele omstandigheden die vrijheidsontneming onevenredig bezwarend maken. Volgens paragraaf A1/7.3 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 wordt een uitzondering gemaakt voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen en voor gezinnen met minderjarige kinderen. Aan hen wordt na het uiten van een asielwens aan de buitengrens de toegang tot Nederland verleend. Daarnaast bestaat in alle overige gevallen ruimte om in individuele gevallen af te zien van vrijheidsontneming. Verder streeft verweerder ernaar om de duur van de vrijheidsontnemende maatregel zo kort mogelijk te houden en maakt verweerder tijdens de grensprocedure een continue afweging of de betreffende aanvraag zich nog steeds leent voor afdoening in de grensprocedure.

Eiser stelt terecht dat de aan hem verleende a-status declaratoir van aard is en dat hij reeds bij zijn asielaanvraag aan de grens een verdragsvluchteling was. Dat laat naar het oordeel van de rechtbank onverlet dat verweerder een redelijke tijd gegund moet worden om onderzoek te kunnen doen naar de inwilligbaarheid van zijn asielverzoek en het recht op toegang tot Nederland. Dit volgt uit de hiervoor aangehaalde uitspraak van de Afdeling. De rechtbank is dan ook, anders dan eiser, van oordeel dat de verleende a-status niet meebrengt dat de grensprocedure alsnog van meet af aan onrechtmatig moet worden geacht.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:1938](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 219

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door hoogste bestuursrechter Tsjechië op 15-12-2017, D.H., C-704/17

Richtlijn 2013/33/EU 9

Verordening (EU) nr. 604/2013

Richtlijn 2008/115/EG

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 6, 47

PREJUDICIËLE VERWIJZING. Moet artikel 9 van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad gelezen in samenhang met de artikelen 6 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale wettelijke regeling die het voor de Nejvyšší správní soud (hoogste bestuursrechter, Tsjechië) onmogelijk maakt om een rechterlijke beslissing inzake de bewaring van een vreemdeling te toetsen nadat die vreemdeling uit bewaring is vrijgelaten?

[C-704/17](#)

JnB2018, 220

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door Hongarije op 22-09-2017, Torubarov, C-556/17

Richtlijn 2013/32/EU 46 lid 3

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 47

PREJUDICIËLE VERWIJZING. Dient artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus te worden uitgelegd dat de Hongaarse rechterlijke instanties administratieve beslissingen van de op het gebied van asiel bevoegde autoriteiten waarbij internationale bescherming wordt geweigerd, kunnen wijzigen en aldus internationale bescherming kunnen verlenen?

[C-556/17](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 221

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 07-02-2018 (publ. 22-02-2018), NL17.14879

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

Vb 2000 5.2 lid 2 d lid 3

VREEMDELINGENBEWARING. HOREN DUBLINCLAIMANT. Eiser is niet voorafgaand aan het opleggen van de maatregel van bewaring gehoord. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in overeenstemming met de uitspraak van de ABRvS van 1 november 2016 heeft gehandeld, door eiser rauwelijks in bewaring te stellen.

Eiser voert aan dat het voortraject mis is gegaan, omdat hij niet voorafgaand aan het opleggen van de maatregel van bewaring is gehoord. Eiser verwijst daarbij naar de uitspraak van de Afdeling van 1 november 2016 [[ECLI:NL:RVS:2016:2992](#)] en de uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 17 oktober 2017 [[ECLI:NL:RBMNE:2017:5185](#); niet gepubliceerd]. Verweerder heeft in overeenstemming met de uitspraak van de Afdeling van 1 november 2016 gehandeld, door eiser rauwelijks in bewaring te stellen. Het betoog van eiser, dat de maatregel onrechtmatig is omdat hij vooraf niet is gehoord, faalt. Het is voldoende aannemelijk dat sprake was van een situatie als genoemd in artikel 5.2, tweede lid, aanhef en onder d, in samenhang met het derde lid, van het Vb. Verweerder heeft inzichtelijk gemotiveerd dat er in het azc in Leersum geen beschermd ruimte tegen ongeoorloofd vertrek beschikbaar was, waardoor eiser op dat moment niet met voldoende waarborgen omkleed kon worden gehoord. Dat er wel een tolk en personeel van de Dienst Terugkeer & Vertrek aanwezig waren, maakt naar het oordeel van de rechtbank niet dat een ruimte die is beschermd tegen ongeoorloofd vertrek niet langer nodig was. Eiser is na aankomst in Zeist zo spoedig mogelijk gehoord in overeenstemming met artikel 5.2, derde lid, van het Vb. [ECLI:NL:RBDHA:2018:2006](#)

[Naar inhoudsopgave](#)